

Zalán Tibor

RETTENTŐ GÖRÖG VITÉZ

Antik mesejáték

SZEREPLŐK

Thészeusz, hős	Nagypál Gábor
Aigeusz – Thészeusz atyja	Hannus Zoltán
Aithra, Thészeusz anyja	Nyakó Júlia
Periphétész, a bunkós ember	Hannus Zoltán
Szinisz, a fenyőhajlító rabló	Lovas Dániel
Öregasszony, a koca gazdája	Homonnai Katalin
Koca, alvilági halálos állat	Nyakó Júlia
Szkirón, a lábmosató útonálló	Hannus Zoltán
Teknősbéka, alvilági halálos állat	Nyakó Júlia
Prokrasztész, a kinyújtó-megrövidítő	Lovas Dániel
Ariadné, krétai királylány fonállal és koszorúval	Homonnai Katalin
Mínótauros, bikafejű, emberevő szörny	Lovas Dániel
A zenék szférája	Spilák Lajos

Zene: Monori András és Spilák Lajos

Báb, maszk, díszlet: Németh Ilona és Bodor Kata

A tervezők munkatársa: Takáts Zoltán

A rendező munkatársa: Gyarmati Kata

Hang: Fodor Gergely

Rendező: Fodor Tamás

Az ókor egyik legnagyobb hőse, Thészeusz, tizenhat évesen elindul Athénba, hogy megismerje édesapját, a királyt. Útja során hírhedt rablókkal, marcona tolvajokkal, alvilági állatokkal küzd meg. Furfangos eszével és bátorságával mindegyiket legyőzi, és amikor azt hiszi, hogy végre megpihenhet apja palotájában, és talán ehét is valamit, kiderül, hogy a legnagyobb feladat még hátra van: le kell győznie a labirintusi szörnyet, Minótaurost, aki rettevésben tartja Athént. És micsoda szerencse! Nem téved el az útvesztőben, hiszen segíti őt a krétai királylány, Ariadné aranyfonala....

I. rész

1. jelenet

- MESÉLŐ AITHRA Látjátok ezt a pontot a térképen? Épp akkora, mint egy légy piszok fele. Na, ez a pont jelenti Troizén városát. Itt született a híres-nevezetes nagy és erős Thészeusz.
- THÉSZEUSZ (*mellét verve*) Én? Én a hatalmas Troizénben születtem. Akkora nagy hely, hogy nem fér rá a térképre.
- MESÉLŐ AITHRA Származása...
- THÉSZEUSZ Származásom királyi.
- MESÉLŐ (AITHRA) Apja Aigeusz, aki miután nemzette Aithrának a gyermeket, felkerelkedett. Magára hagyta őt s a nőt.
- MESÉLŐ (Ariadné) De mielőtt elment, a gyermek anyjánál hagyta kardját és saruját.
- MESÉLŐ (Lovas) Ezekre hatalmas követ gördített, és azt mondta.
- AIGEUSZ Jó nagy kő. Én is majd becsinálok alatta. Ha fiam születik, sziklát elgördítse, kardot és sarut magához vegye, jöjjön el hozzám Athénba.
- THÉSZEUSZ Ne apámmal foglalkozzunk, hanem velem!
- MESÉLŐ (AIGEUSZ) Thészeusz egy napon félrelökte a sziklát... Tizenhat éves volt akkor.
- Felnő a kis Thészeusz,
Hősök hőse lesz- és slussz.
Apja trónján nagyobb király,
rá figyel az egész világ, huss!*

MESÉLŐ (AITHRA) Thészeusz már tizenhat éves. Szép szál legény, tekintete é des.

THÉSZEUSZ Tovább...

MESÉLŐ (Aigeusz) Haja selymes, bőre sima, olajat ken izmaira...

THÉSZEUSZ Anyám, hol az a nyavalyás szikla?

AITHRA Ahol apád hagyta, édes fiam.

THÉSZEUSZ Ez volna az? Ez a kavics?!

MESÉLŐ (Aigeusz) Thészeusz megragadja a sziklát.

THÉSZEUSZ Hú, mama, ez piszok nehéz, leszakad alatta a tötötő...

AITHRA Csss...

MESÉLŐ (Aigeusz) Thészeusz másodszor is nekiveselkedik a sziklának.

THÉSZEUSZ Esküszöm hogy megszakadok, hadd pihenjek, bekakilok!

MESÉLŐ (Aigeusz) Thészeusz harmadszor is nekidurálja magát....
.....és végre félrelöki a sziklát.

THÉSZEUSZ Végre? Elsőre is félrelöktem volna, de akkor nem látjátok, hogy milyen piszok nehéz egy szikla. Lássuk, mi van alatta.

AITHRA Az egy kard, az egy saru.

THÉSZEUSZ Sok fönt lakó istenem, ezért kellett majdnem bereccsentenem?

MESÉLŐ (Aigeusz) Az anyja felszólítja Thészeuszt, illessze a kardot az oldalára, a sarut pedig húzza a lábára.

THÉSZEUSZ Kiröhögnek benne, anyuska. Mind a kettő ósdi holmi. Nem jó benne járni-kelni...

AITHRA Thészeusz, Thészeusz...

THÉSZEUSZ Na jó, felveszem, legfeljebb nyelem a szégyenem.

THÉSZEUSZ *Hej, lányok, szoknyás lányok,
merre van a ti anyátok,
mert ha ti anyátok messze,
szoknyátok a szél lebbentse
csípőtökig magasra...*

AITHRA Kardod felkötve, sarud felhúzza...

Fiam, ha kérhetem, indulj Athénba.

THÉSZEUSZ Megyek, anyám.

AITHRA Fiam, arra kérlek, ne indulj Athénba.

THÉSZEUSZ Maradok, anyám.

AITHRA Most mész vagy maradsz?

THÉSZEUSZ Menjek, vagy maradjak? Netán szétszakadjak?

AITHRA Apád meghagyta, menj. Én meghagyom, maradj.

Aigeusz hangja: Ha fiam születik, sziklát elgördítse, kardot és sarut magához vegye, jöjjön el hozzám Athénba.

THÉSZEUSZ Egyik hív, másik marasztal. Apám követel, anyám nem ereszt el. Mit tegyek? Sírjak vagy egyek?

AITHRA Utad során sok alakban leselkedik rád a halál.

THÉSZEUSZ Majd kilesem, hol ül, és én maradok felül.

AITHRA Apád fia, konok, makacs, menj, legfeljebb majd ott maradsz...

THÉSZEUSZ Búcsúzom mama, ne pityeregj... elég, ha pityergek én... tizenhat éves hatalmas legény... Na, elő tarisznya, meg minden. Legyen benne lepény. Ne legyen túl kemény. Meleg harisnya nem kell.

AITHRA Nem élem túl a vesztet...

THÉSZEUSZ   A'sszem, te ezt eltéveszted. Csak megyek, meg jövök, útközben mindenkit agyonütök.

*Visz az út, de hova visz,
kő és homok mindenütt,
nem egy barátságos táj ez,
lehet, tényleg némi baj lesz
ha rám lesnek itt veszélyek,
persze, egy csöppet se félek,
de inkább egy lány oldalán
a kardomat leoldanám,
az is veszélyes ám, a lány,
ha küszködök az oldalán*

2. jelenet

MESÉLŐ (Aithra)   Megy, vagy inkább mendegél, addig megy, vagy mendegél, míg egy földre el nem ér, neve Epidauros.

THÉSZEUSZ   Hú, de sokat kellett jönnöm, biz bele kellett fáradnom, na már ha így elfáradtam, leülök egy sziklára.

MESÉLŐ(Ariadné)   Valahol a veszély leskel, legjobb lesz, ha onnan felkel.

THÉSZEUSZ   Mama mondta ezer veszély, leselkedik, de lesem én (is). S ha megorrintom hogy honnan, lecsapok rá azon nyomban

MESÉLŐ (Ariadné)   Talán épp a szikla mögül, amin olyan gyanútlan ül...

THÉSZEUSZ   Ha ez a szikla lesz az, ami mögött les a vad veszedelem, a'sszem, jobb lesz fenekemet arrébb tennem...

MESÉLŐ (PERIPHÉTÉSZ)   Szikla mögül emelkedik, fenyegetőn tornyosodik, Thészeusz elé kiugrik Periphétész, a bunkós ember.

THÉSZEUSZ   Mekkora bunkó!

- PERIPHÉTÉSZ   Én bunkó?
- THÉSZEUSZ   Nem te bunkó. Ő bunkó, de nem kőbunkó, és nekem se kő bunkó.
- PERIPHÉTÉSZ   Kötözködöl velem, utazó?
- THÉSZEUSZ   Nincsen is nálam madzag, hogy kötözködjek veled.
- PERIPHÉTÉSZ   Félre a témát, nem bírom a tréfát, izmaim roppant nagyok, Periphétész, a bunkós ember vagyok.
- THÉSZEUSZ   Most, hogy ezen túlestünk, legyen nekünk szép esténk, megyek is tovább.
- PERIPHÉTÉSZ   Ez lehetetlen. Aki itt járt, az már mehetetlen. Ha csak nem ehetetlen...
- THÉSZEUSZ   Meg akarsz enni?
- PERIPHÉTÉSZ   Á, csak agyonverni... azért van bunkóm. Ez a munkám.
- THÉSZEUSZ   Szép szakma, mondhatom. Nem egyhangú?
- PERIPHÉTÉSZ   Nagyon.
- THÉSZEUSZ   És mondd, hogy ütsz majd agyon?
- PERIPHÉTÉSZ   Lesben állok a bunkómmal. Kilépek és ütök nyomban. Büszkén mondom, halandó itt még nem volt menendő tovább.
- THÉSZEUSZ   Akkor most miért nem bujkálsz, hogy a fejemre lesújtsál!
- PERIPHÉTÉSZ   Mindjárt! Megyek vissza lesbe. Te meg jössz majd mit se sejtve, összevevissza danolgatsz, bunkót kapsz és halódhatsz. Én megyek vissza a lesbe, te meg jössz erre mit sem sejtve, ahogy mondtam.
- MESÉLŐ (THÉSZEUSZ)   Thészeusznak ekkor támad egy ötlete!
- THÉSZEUSZ   Várj, bunkó, a fejem ötlettel tele.

PERIPHÉTÉSZ   Halljuk egy ötletet, nem ötöt és nem felet.

THÉSZEUSZ   Játsszuk azt, hogy lesben én állok, s a bunkóddal épp terád várok, a játékban az lesz a jó, hogy te leszel az utazó.

PERIPHÉTÉSZ   Én csak Periphétész, a rettegett bunkós ember lehetek.

THÉSZEUSZ   Ne izélj már, életedben sose akartál utazni?

PERIPHÉTÉSZ   Rátapintottál egyetlen érzékeny pontomra. Sokat gondolok erre vágyakozva... Hogy nem én állok itt, nem én bunkózok, utazó vagyok, és járom a világot. Csak tudod, gyerek... Ha nem bunkózom, mi lesz például veled?

THÉSZEUSZ   Játsszuk azt, hogy te vagy az utazó, én meg akinél ott van a bunkó.

PERIPHÉTÉSZ   Én nem tudok játszani. Nem tanított meg rá senki.

THÉSZEUSZ   Azért jöttem. Megtanítlak. Add ide szépen bunkódat..

PERIPHÉTÉSZ   Azt nem adhatom.

THÉSZEUSZ   Akkor én sem játszhatom!

PERIPHÉTÉSZ   Miért nincs játék? Megígérted...

THÉSZEUSZ   Akkor játszunk, ha megérted, én leszek a bunkós ember, te meg leszel az utazó.

PERIPHÉTÉSZ   Muszáj odaadnom?

THÉSZEUSZ   A játékban nekem kell megragadnom...

PERIPHÉTÉSZ   Akarok játszani. De csak egyet. Aztán szépen agyonverlek.

THÉSZEUSZ   Rendben.

PERIPHÉTÉSZ   Nem lehet, hogy szabálytalan...?

THÉSZEUSZ   Egyszer megszeged a szabályt...

- PERIPHÉTÉSZ   Szegem. Játszom... Ezt a csodát!
- THÉSZEUSZ   Te majd innen érkezel... s gyanútlanul énekelsz.
- PERIPHÉTÉSZ   Mit csinállok?
- THÉSZEUSZ   Énekelsz.
- PERIPHÉTÉSZ   Nem próbáltam, nem teszem.
- THÉSZEUSZ   Megpróbálok, megteszed. Jössz utazó, mit sem sejtve....
- PERIPHÉTÉSZ   ...mit sem sejtve
- THÉSZEUSZ   ...én meg állok itten lesbe’,
- PERIPHÉTÉSZ   ...lesbe’
- THÉSZEUSZ   .....váglok irgalmatlan fejbe,
- PERIPHÉTÉSZ   ...fejbe
- THÉSZEUSZ   ... mert én most bunkós ember leszek, s veled igazságot teszek.
- PERIPHÉTÉSZ   .....igazságot teszek. Megpróbálhatom.
- THÉSZEUSZ   Próbáld meg!
- MESÉLŐ (PERIPHÉTÉSZ)   És Periphétész, a rettegett bunkós ember a szikla felé
elindul énekelve, mit se sejtve, hogy mögötte Thészeusz áll
lesbe’.
- PERIPHÉTÉSZ   *Kisangyalom, hajnal hasad,
megfújja a szél a hasad.
Hajfonatod lebben-lobban,
hadd nézzelek megost jobban.
Függönyön át homályosan
látom, ahogy kedélyesen...*
- THÉSZEUSZ   Nesze a bunkód, bunkó! A fejedre

PERIPHÉTÉSZ   Nem ér!

THÉSZEUSZ   Mér?

PERIPHÉTÉSZ   Nótám fejezni be nem lehetne?

THÉSZEUSZ   Na jó, fejezd. De igyekezz...!

PERIPHÉTÉSZ   *... ülsz az ágyon szerelmesem,
ez a látvány kedves nekem...*

THÉSZEUSZ   Most befejezted?

PERIPHÉTÉSZ   Most fejeztem be.

THÉSZEUSZ   Nesze.

PERIPHÉTÉSZ   Nem fáj.

THÉSZEUSZ   Nesze.

PERIPHÉTÉSZ   Nem fáj.

THÉSZEUSZ   Nesze.

PERIPHÉTÉSZ   Ez fáj.

THÉSZEUSZ   Ideje.

PERIPHÉTÉSZ   Ebbe megfájdul az ember feje.

THÉSZEUSZ   Nesze.

PERIPHÉTÉSZ   Ez is fáj.

THÉSZEUSZ   Végre.

PERIPHÉTÉSZ   Indulok az alvilágba egy hangyányi öröklétre.

MESÉLŐ (PERIPHÉTÉSZ)   Azzal Periphétész lehanyatlik, lélegzése sem hallatszik, nem ad már ki semmi zajt, alighanem szörnyethalt.

- THÉSZEUSZ Ezzel meg is lennék. Mi lenne, ha tovább mennék?
- MESÉLŐ (Ariadné) Nem sokáig tanakodik. Periphétész maradványait otthagyja az erdei vadaknak és az égi madaraknak. Viszont magával viszi a bunkót, amit ettől kezdve buzogánynak hív.
- THÉSZEUSZ *Van kardomhoz buzogányom,
nem vagyok én bunkó,
egy veszéllyel kevesebb és
ez igazából frankó.*
3. jelenet
- MESÉLŐ (SZINISZ) Ahogy lép, lépeget, Athén felé nézeget, eléje toppan a fenyőerdő réme, Szinisz, a rabló, akit mindenki csak fenyőhajlítónak hív.
- SZINISZ Topp.
- THÉSZEUSZ Adjon istenek, topogós fenyőember.
- SZINISZ Fogadj istenek, halott ember.
- THÉSZEUSZ Nem túl kedves. Ellenszenves.
- SZINISZ Na, ennek most befellegzett.
- THÉSZEUSZ Nem látok felhőt az égen.
- SZINISZ Attól tartok, félreérted. Tudod te, hogy én ki vagyok?
- THÉSZEUSZ Honnan tudnám. Majd elmondod.
- SZINISZ Apám neve sokat rontó. Anyám a nagy fosztogató. Nem vagyunk mi akárcik.
- THÉSZEUSZ Jó kis család, fegyenctelep. Csókolatom szüleid!
- SZINISZ Családomat békén hagyni!
- THÉSZEUSZ Értelmed nem mindennapi...

SZINISZ   Én most meg foglak ölni.

THÉSZEUSZ   Mit kell az embernek kiállni? Bárki jön, meg akar ölni. Kutya legyen, aki ezt érti.

SZINISZ   Mindenki a dolgát végzi.

THÉSZEUSZ   Ezt tiszteletben tartom. De nem szeretek meghalni.

SZINISZ   Én viszont szeretlek megölni.

THÉSZEUSZ   Miért pont engem. Oly nagy a világ.

SZINISZ   Téged sodort ide az ég.

THÉSZEUSZ   Mi köze az égnek ehhez. Ahol út van, ott jöhettem.

SZINISZ   Ez az út az én utam, aki itt jön, nem ütöm, mégis halálba lököm.

THÉSZEUSZ   Jól van, értem. Ne gatyázz. Hogy képzeled számomra a halált ?

SZINISZ   Látod ezt e két fenyőt?

THÉSZEUSZ   Látok éppen százkettőt, melyik kettő tetszik neked?

SZINISZ   Ez a kettő itt, ifjú, remek, rugalmas két fenyőfa. Ők visznek a halálba..

THÉSZEUSZ   Két fenyőfa lesz halálom? Én homályosnak találom.

SZINISZ   Most lehajtom ezt a fenyőt...

THÉSZEUSZ   Csak vigyázz, hogy el ne törd!

SZINISZ   Hogy törném, mondtam, rugalmas.

THÉSZEUSZ   Látom, s rögtön megnyugodtam.

SZINISZ   Fogd meg a lehajlított fát, tartsd meg így, s egy kicsit várj.

THÉSZEUSZ   Valamiben mesterkedik, rá kell jöjjen még időben, mert ha későn kapcsolok, alighanem meghalok.

SZINISZ   Lehajlítom a másik fát, a tiédnek ifjú párját.

THÉSZEUSZ   Milyen ügyes vagy ebben is, ahogy hajlítani tudsz, Szinisz.

SZINISZ   Ne hízelegj! Nem véletlen fenyőhajlító a nevem.

THÉSZEUSZ   Rendben, kipróbáltuk az erőnket. Most engedjük vissza őket!

SZINISZ   Nem, nem, és nem. Odakötöd előbb kezed a fához.

THÉSZEUSZ   A kezemet a fához? Igen? S megmondanád azt is, mivel?

SZINISZ   Hát a sarud szíjaival.

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ)   Thészeusz elengedi a fát, amelyik rögtön fölegyenesedik.

SZINISZ   Mit csinálsz, szamár?

THÉSZEUSZ   Kioldom a sarum szíját, ahogy kérted. Fél kézzel ez nekem nem megy.

SZINISZ   Nem megy? Majd én megmutatom, ide nézz... Csak lehajolsz, így, kioldod, s máris kész...

THÉSZEUSZ   Ember, te meg mit csinálsz?

SZINISZ   Mit csinálok? Nekem sem megy... fél kézzel, hogy gebedjen meg! Sok a kérdés, drága fiam! Megvagy már a saruszíjjal?

THÉSZEUSZ   Csak egy pillanatot várj!

SZINISZ   Hajlíthatom már a fát?

THÉSZEUSZ   Hajlítsd, hajlítsd...

SZINISZ   Ne piszmo gj már, kiver a víz, nem vagyok én erőművész, alig bírom tartani!

THÉSZEUSZ   Nem könnyű kioldani!

MESÉLŐ (Ariadné)   Vedd észre Thészeusz, miben ármánykodik Szinisz!

- THÉSZEUSZ   Nem jövök rá, töröm fejem, annyit érzek, veszedelem kerülget, és nem is kicsi...
- MESÉLŐ (Ariadné)   Áldozatait úgy öli, kezüket lehajlított fákhoz kötözi, majd a fenyőket elengedi. Magasba csapódnak a rugalmas fák, s széttépik a fenyőhajlító áldozatát.
- THÉSZEUSZ   Várj csak, bitang, cselet vetsz nekem, de a végén nem az én kezem lesz a fához odakötve, hanem tiéd, s mindörökre.
- Megvagyok a sarusíjjal.
- SZINISZ   Akkor rajta, most kösd a kezedet a fához.
- THÉSZEUSZ   Értettem. Kötöm a kezedet a fához.
- MESÉLŐ (THÉSZEUSZ)   Azzal megragadja Szinisz kezét, és hozzákötözi a fához.
- SZINISZ   Bolond vagy te, vándor. Azt mondtam, hogy a te kezedet kösd a fához!
- THÉSZEUSZ   Értem én. A te kezedet kötöm a fához... Most lehajlítom a másik fát, a tiédnek ifjú párját. Tartsd meg így, és egy kicsit még várj!
- SZINISZ   Mit csinálsz, szamár?
- THÉSZEUSZ   Látod! Odakötözöm kezed a fához.
- SZINISZ   Gazember, rászedtél...
- THÉSZEUSZ   Csak azt tettem, amit mondtál.
- SZINISZ   De én a te kezedre mondtam.
- THÉSZEUSZ   Én a tiédre gondoltam.
- MESÉLŐ (SZINISZ)   Szinisz tudja, ha Thészeusz elengedi a fenyőt, a felcsapó fiatal fák széttépik a testét. A fenyőhajlító rabló ekkor könyörgőre fogja a szót.
- SZINISZ   Kegyelmezz meg életemnek, légy gazdája sok kincsemnek

THÉSZEUSZ   És a sok, aki meghalt itt, nem könyörgött hozzád, Szinisz?
   Könyörültél egyen is?

SZINISZ   Nem.

THÉSZEUSZ   Kimondtad a válaszom, hát elengedem most A fát.

SZINISZ   Hadd tudjam meg azt, hogy hívnak.

THÉSZEUSZ   Fenyőhajlító Thészeusznak.

MESÉLŐ (SZINISZ)   Úgy végezte, ahogy ő végzett hosszú éveken keresztül más, ártatlan
   utazókkal.

THÉSZEUSZ   *Szeretem a fenyőket.
   Megszűrik a fényeket.
   Sudárok, mint leányok,
   csakhogy fáj a szűrésük...
   Ne szúrjatok leányok,
   érzékeny a bőröm,
   inkább heverjetez mellém
   az oroszán bőrön...*

4. jelenet

Thészeusz   És csak megyek, és csak megyek, erdők, vizek, völgyek, hegyek, és
   csak járok, és csak járok, lábam sajog, kiabálok, egy lélek se bolyong
   erre, meghalok az unalomba’.

ÖREGASSZONY   Ki az aki ajtómban áll?
   Béjön-e, vagy csak kiabál
   küszöbömről, hogy mit akar.

THÉSZEUSZ   Nevem rettentő hőst takar,
   Thészeusz vagyok, a nagy.

ÖREGASSZONY   A fene se hallott rólad.

Meg ne sértődj ezen, nagy hős,
vacsorával engesztellek.
Lesz majd hurka, lesz majd sült hús,
hozzá finom áfonya,
hasmenésed megfogja.

THÉSZEUSZ   Ha terítesz, rendben, eszem,
   ha inni adsz, rendben, iszom,
   ha meg álmos lennék, hátha
   kerítesz nekem egy ágyat –

   na de nem ám melletted.

ÖREGASSZONY   Erre gondolni se mertem.
   kérlek, várjál, Tézengősöm,
   amíg én az etetőhöz
   kiballagok, s megetetem
   szürkémet.

THÉSZEUSZ   Van tehened? Tejed, sajtod,
   vendégedet ily' jól tartod?

ÖREGASSZONY   Szürkém nem más mint egy koca,
   sokat eszik, arany pofa,
   sötétnek is hívom néha,
   szelíd állat, szinte néma.

KOCA   Emberhúst akarok, anyám,
   szétcsócsálni a vendéged,
   hadd legyen ő a vacsorám,
   engedd, könyörögve kérlek.

ÖREGASSZONY   Várj, te bohó, hadd pihenjen
   gyanútlan a balga ember,
   talán elnyomja az álom...

- MESÉLŐ (AIGEUSZ) A földről bátran fölkap néhány követ...
- THÉSZEUSZ Hozzá vágom, aztán jöhet – meg is ehet.
- MESÉLŐ (AIGEUSZ) Ám láss csodát, kődobása a vad kocát megállítja. Szűköl, nyifog, nyefeg, nyafog, fájdalmai igen nagyok. Hősünk nem vár biztatásra, zuhog a kő a kocára.
- MESÉLŐ Fordult a kocka, kő el van vetve, szenved a koca, hatalma oda, fordított csoda, érti a csuda!
- ÖREGASSZONY Jaj, hogy csattog drága bőre, jaj, hogy foszlik drága szőre, hagyd már békén, te kegyetlen, hisz nekem ő az egyetlen...
- THÉSZEUSZ Gyere koca, hallgass banya, meglátjuk, ki lesz vacsora, ki kinek...
- KOCA Ezt nem értem, hogy kikinek, de ha mondod, akkor megyek.
- ÖREGASSZONY Malackámnak kegyelmezz meg, kérlek szépen, erős ember, könyörgöm, hogy ne kövezd meg! Fegyver bőrét meg nem fogja, kard a húsát nem hasítja, de ha kövel agyon vered, mi marad belőle nekem.
- MESÉLŐ (KOCA) Koca szeme kimered, orrából vér elered, ki is múlik, ahogy illik, végső szusszanása hallik.
- KOCA Szussz.
- ÖREGASSZONY Jaj, magzatom, látlak sültve, szádba citrom lesz betolva, életemnek kedves párja, megesznek ma vacsorára.
- THÉSZEUSZ Ne nyafogjál már itt, te vén...!
- ÖREGASSZONY Látom a tepsi fenekén, megszakad anyai szívem...
- THÉSZEUSZ Ehhez lenne néhány szavam...
- ÖREGASSZONY Megbánod még, amit tettél, ártatlan lényt megköveztél. Indulj útnak, nem kapsz ágyat, a végén még kinyuvasztasz engem is.

THÉSZEUSZ   Vagy te engem, vén boszorka.

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ)   Útnak indul, meg se fordul, öregasszonyra se mordul, ballag tovább, Athén felé, vagy az újabb kaland elé.

2. rész

1. jelenet

THÉSZEUSZ   Hol lehetek most?

MESÉLŐ (Aithra)   Megara táján.

THÉSZEUSZ   A táj barátságatlan. Jobb felől meredek sziklafal. Bal felől irdatlan szakadék. Az út keskeny, ha megszédülnék....

MESÉLŐ (Ariadné)   A mélyben jaj, lezuhanna, víz van ott, s úszik benne alvilági roppant teknős, aki emberhúsra éhes.

Virág ha nő, leszakítom,

a hajamba tűzöm díszül.

közben érzem a szívemben

valami gyanúsan készül.

THÉSZEUSZ   Keskeny ösvény vezet erre, csak ne jöjjön senki szembe.

MESÉLŐ (Szkirón)   Nem szembe jön, de ott székel, Szkirón, haramiaképpel, a híres lábmosató ...

SZKIRÓN   *Jön a vándor, lavórban a víz,
szerencsétlen, útja erre visz,
megmossa lábam, rúgok rajta,
odalent máris a teknőc falja...*

Jön a vándor, lavórban a víz,

*szerencsétlen, útja erre visz,
megmossa lábam, rúgok rajta,
odalent máris a teknőc falja...*

Jön a vándor..

MESÉLŐ (Szkirón) Egyszerre meghallja, valaki közeledik.

THÉSZEUSZ *Ha a koca nagyon kövér
le kell vágni, nem tartani...*

SZKIRÓN Jó kedved van, de elmúlik teknőc szájában az ének

THÉSZEUSZ *ha a leány nagyon sovány
hizlalni kell, nem hajtani...*

MESÉLŐ (Szkirón) Szkirón erősen töri a fejét, mit jelenthet ez a beszéd. Csontos keze kopog egyre koponyáján,

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Thészeusz meg erről azt gondolja, hogy harkály kopácsol egy közeli fán. Mind a ketten meglepődnek, amikor szembe találkoznak.

SZKIRÓN Ah.

THÉSZEUSZ Áh.

SZKIRÓN Eh.

THÉSZEUSZ Éh.

SZKIRÓN Ih.

THÉSZEUSZ Íh.

SZKIRÓN Uh.

THÉSZEUSZ Úh

SZKIRÓN   Üh.

THÉSZEUSZ   Üh

SZKIRÓN   Húú...Nyertél. Kifogytam.

THÉSZEUSZ   Vesztettél. Te vagy a harkály, aki az előbb kipikopogott?

SZKIRÓN   Tévedtél. Én Szkirón vagyok, a környék halálos ura, aki soha nem kipikopizik.

THÉSZEUSZ   Halál meg halál, ölni meg ölni, én pedig nagyon kezdem már unni, hogy itt mindenki más halálával számol, s egyedül én vagyok vándor.

SZKIRÓN   Tovább akarsz menni?

THÉSZEUSZ   Rossz a kérdés, kipikopi. Tovább fogok menni.

SZKIRÓN   Nem harkály. Élet-halál ura, Szkirón.

THÉSZEUSZ   Az ilyesmit én nem bírom, állj már félre az utamból, keskeny út ez kettőnknek, másként vége bendődnek.

SZKIRÓN   Hogy jön az én bendőm ide? Rím kedvéért tetted bele? Üzletet ajánlok: ha megmosod a lábamat, félreállok.

THÉSZEUSZ   Én a lábad... Azt várhatod...

SZKIRÓN   Akkor innen nem mész tovább, elállom az utadat.

THÉSZEUSZ   Beverem a fejedet.

SZKIRÓN   Sok emberrel megküzdöttem, félisteneket legyőztem, nincs páncéled, rövid a karod, csak a büszkeséged hordod, rád fújok és elrepülsz.

THÉSZEUSZ   Mi van lent a szakadékban...

SZKIRÓN   Csak egy teknőc úszik vízben.

THÉSZEUSZ   Nagy a teknős?

SZKIRÓN   Nézz le, kicsi.

THÉSZEUSZ   Tényleg az, és milyen cuki...

MESÉLŐ (Ariadné)   Hogy nem veszi észre, amikor lenéz a mélybe, hogy a teknős olyan messze, pedig nagyobb, mint egy medve.

SZKIRÓN   Lábmosás, vagy visszafordulsz.

THÉSZEUSZ   Jó, belemegyek egy lábmosásba... Csak senki meg ne lássa...

MESÉLŐ (Ariadné)   A lábmosás csak ürügy! Thészeusz bajba került. Ha lehajol a lavórhoz, hogy megmossa Szkirón lábát, lerúgja a szakadékba, ott leli szörnyű halálát. Ráadásul a szegényt vérmes teknőc tépi szét.

THÉSZEUSZ   Hol a lavór?

SZKIRÓN   Itt a lavór.

THÉSZEUSZ   Szép kis lavór. Hova tegyem?

SZKIRÓN   Szikla peremén a helye. Én meg közben a hátamat támasztom a sziklafalnak, te pedig leülsz szembe velem.

THÉSZEUSZ   Beesem a szakadékba.

SZKIRÓN   Ha nem ugrálsz, nem esel be...

THÉSZEUSZ   Ácsibácsi, az nem lesz jó. A te lábad olyan retkes, megmosni azt komoly tett lesz.

SZKIRÓN   Akkor hogy legyen?

THÉSZEUSZ   A lavórt a sziklafalhoz teszem, te pedig leülsz szembe velem.

SZKIRÓN   Ha te vagy belül, hogy rúglak le eledelül a teknőcnek?

THÉSZEUSZ   Mit mondtál?

SZKIRÓN Tartsunk próbát. Mit szólsz hozzá?

THÉSZEUSZ Ha akarod, tartsunk próbát.

SZKIRÓN Ideülök a szakadék szélére...

THÉSZEUSZ Odaülsz a szakadék szélre...

SZKIRÓN Oda teszed le a lavórt.

THÉSZEUSZ Ide teszem le a lavórt.

SZKIRÓN Mosni kezded a lábamat...

THÉSZEUSZ Mosni kezdem a lábadat...

SZKIRÓN Én a szakadékba rúglak ...

THÉSZEUSZ Én a szakadékba rúglak...

SZKIRÓN Ott az alvilági teknőc...

THÉSZEUSZ Ott az alvilági teknőc...

SZKIRÓN Meg fog enni.

THÉSZEUSZ Meg fog enni. Ideje lesz elkezdni a lábmosást.

SZKIRÓN Jó, akkor kezdjünk hozzá!

THÉSZEUSZ Hozzákezdünk.

MESÉLŐ (Ariadné) Hozzákezdenek.

SZKIRÓN Lehajolsz a lavór fölé.

THÉSZEUSZ Lehajolok a lavór fölé.

SZKIRÓN Mosni kezded a lábamat...

THÉSZEUSZ Mosni kezdem a lábadat...

MESÉLŐ (Ariadné) Mosni kezdi a lábát... de nem! De mégsem. Thészeusz

- THÉSZEUSZ Na, én akkor megérdelem, hogy átvigy a túlsó partra, mi az neked? Nem is munka.
- TEKNŐC Az a törvény, hogy megegyek minden lepottyant egyedet.
- THÉSZEUSZ Lepottyantam? *Leugrottam*. Nyomban hátadra pattantam. Víz nem érte lábamat se.
- TEKNŐC *Leugrottál, igaz....de a törvény...*
- THÉSZEUSZ Ne törvénykezz itt felettem. Ússzál csak eszeveszetten velem ki a túlsó partra. Na, mire vársz, lusta, rajta!!
- TEKNŐC Leráználak – de nem tudlak. Fojtanálak – hátamon vagy. Széttépnélek – körmöm nem ér. Mit tehetek? Átviszlek én.
- THÉSZEUSZ *Fodros vízen, teknőc hátán
hozzád megyek, babám, várj rám,
nyitva legyen kicsi kapud,
engedd bé a vándort, ha fut
szállásért és menedékért,
megfizet majd jó szívedért.*

2. jelenet

- KAR *Megfizet majd jó szívedért,
szállásért és menedékért.

engedd bé a vándort, ha fut
nyitva legyen kicsi kapud,*
- THÉSZEUSZ Az ott egy ház, megpihenek. Iszom egyet, s talán eszek valamit.
- MESÉLŐ (Prokrusztész) Prokrusztésznek háza az. Nem sok jóval hívogat.
- THÉSZEUSZ Ki lakik-e kicsiny lakban?
- PROKRUSZTÉSZ Prokrusztész, a csalhatatlan. Hívnak nyújtónak is, néha, de ez

- amolyan rossz tréfa. Meg rövidítőnek is, irigyek rám egy kicsit.
- THÉSZEUSZ Na, ez végre nem úgy kezd, hogy a testem felnégyeli.
- PROKRUSZTÉSZ Térj be vendég, éjszakára ágyat vetek nemsokára.
- THÉSZEUSZ Oly kedves, hogy már-már gyanús, bár jól esne most egy kis hús.
- MESÉLŐ (Prokrusztész) Prokrusztész ezt meg se hallja, az ágyakat igazgatja. Van két ágya. Egy nagy, s egy kicsi. Vendégeit így fekteti: nagynak adja a kis ágyat, kicsinek meg a nagyot. Kiderül majd, hogy miért teszi, szándékai gonoszok.
- THÉSZEUSZ Most hogy nem is ettem, nem is ittam, még jobban elálmosodtam.
- PROKRUSZTÉSZ Termetre te igen szép vagy, derék ifjú, erős és nagy, legyen ágyad, ez a kisebb, sok szép álmhoz segíthet.
- MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Thészeuszt ez megdöbbeníti, döbbenését szóvá teszi, ha szívét nyomja valami, nem szokta azt elhallgatni.
- THÉSZEUSZ Nagy létemre kis ágyat adsz? Amikor a másik jó nagy? Nem értem, ezt miért teszed, lelóg róla lábam, fejem.
- PROKRUSZTÉSZ Lelógó fej az álmokat úgy hívja, mint éj a holdat. Lelógó láb azt jelenti, álmodban fönt fogsz röpködni.
- THÉSZEUSZ Ki hallott már ilyet – legyen. Elfekszem a kisebb helyen.
- MESÉLŐ (Prokrusztész) Prokrusztésznek rossz szokása, hogy éjszaka nyissz, levágja ami lelóg a kiságyról, fejet, lábat és a vándor, ki megszállott éjszakára rögtön száll az alvilágba.
- PROKRUSZTÉSZ Alszol-e már, szép vendégem?
- THÉSZEUSZ Elaludtam volna éppen.
- PROKRUSZTÉSZ Akkor csöndben maradok.

MESÉLŐ (Prokrusztész) Aki a nagy ágyat kapja, s hozzá meg kicsi termetre, az Prokrusztész úgy kinyújtja, hogy rögtön ki is nyúvasztja.

PROKRUSZTÉSZ Alszol-e már, látsz-e álmot?

THÉSZEUSZ Aludnék, de folyton vartyogsz.

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Nem jön álom a szemére, egyre az jár eszébe, mit akarhat amaz tőle.

PROKRUSZTÉSZ Alszol-e már, későre jár...

THÉSZEUSZ Alszom félig, álmodom már...

PROKRUSZTÉSZ Akkor aludj el egészen, akkor leszünk majd csak készen.

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Dehogyan álmos, dehogyan félig, csapdát sejt és állít végül.

PROKRUSZTÉSZ Alszol-e már a kiságyon?

THÉSZEUSZ Alszom, elnyomott az álom.

PROKRUSZTÉSZ Akkor neked kakukkoltak, nem virrad rád már a holnap.

MESÉLŐ (Prokrusztész) Azzal óvakodva előhúzza jó fűrészt, hogy levágja ágy fölöslegét, Thészeusz lábát s a fejét.

PROKRUSZTÉSZ Fején kezdem, ott nem sántul, lába ráér, ráadásul többé arra úgyse léphet. Drága gyermek, neked véged.

MESÉLŐ (PROKRUSZTÉSZ) Fölemeli a nagy fűrészt...

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Thészeusz csak egyre horkol...

MESÉLŐ (PROKRUSZTÉSZ) ....méregeti nyakát, aztán jókedvében arra gondol:

PROKRUSZTÉSZ Hogy imádok nyakat vágni, istenek, de csúnya látvány, ha egy ember úgy fekszik, hogy nem fér el teste az ágyán.

MESÉLŐ (Ariadné) Jaj, Thészeusz, vajon tényleg csapdát állítasz, vagy éppen az igazak álmát alszod, s ébredésed elmulasztod.

- PROKRUSZTÉSZ   Kezdjünk hozzá, jó fűrészem, nem akadály egy nyak nékem.
- THÉSZEUSZ   De nekem a te fűrészed akadály, így rosszul végzem. Levágnád a fejem-lábam, csak mert ilyen kicsi ágyad?
- PROKRUSZTÉSZ   Azt hiszem, hogy félreérted, nem gonosz szándék fűrészem. Szenvedélyem, hogy vendégem épp ágyam hosszáig érjen, bocsásd meg ezt, kérlek, nékem.
- THÉSZEUSZ   Na, ha így van, tegyünk próbát, gyakoroljuk a nyújtózást. Kicsi vagy a nagy ágynak, hozzá nyújtani próbállak.
- PROKRUSZTÉSZ   Legyen benned irgalom.
- THÉSZEUSZ   Benned tán volt? Nem hallom!
- PROKRUSZTÉSZ   Gonosz vagyok, de ne kövess...
- THÉSZEUSZ   Szeretettel feszítelek ágy végétől ágy végéig, lássuk, kibírod-e addig.
- MESÉLŐ (AITHRA)   Rettenetes látni, ami most történik, nyúlik Prokrusztész, de nem ér a végéig.
- THÉSZEUSZ   Ez lesz ám a férfimunka, kinyújtani őt egy szuszra.
- PROKRUSZTÉSZ   Nagyon nyúlok, nagyon nyúlok...még egy centi és kinyúlok...
- THÉSZEUSZ   Most akkora vagy, mint ágyad, hadd lám, működik-e ágyad.
- MESÉLŐ (Prokrusztész)   De Prokrusztész egyet se szól.
- THÉSZEUSZ   Meghaltál, vagy mi van? Na, szólj?
- MESÉLŐ (Prokrusztész)   Saját végzete elérte, Prokrusztész kinyúlt s múlt végre.
- THÉSZEUSZ   Hát már aludni sem lehet nem lelek egy nyugodt helyet?
- MESÉLŐ (AITHRA)   Prokrusztészt sarokba dobja, belefekszik a nagy ágyba.

Reggelig már meg se mozdul,
úgy alszik, hogy meg se fordul
álmában.

KAR

*Visz az út, de hova visz,
kő és homok mindenütt,
nem egy barátságos táj ez,
lehet, tényleg némi baj lesz
ha rám lesnek itt veszélyek,
persze, egy csöppet se félek,*

THÉSZEUSZ

*De inkább egy lány oldalán
a kardomat leoldanám,
az is veszélyes ám, a lány,
ha küszködök az oldalán.*

3. jelenet

THÉSZEUSZ

Oldalamon rossz kard fityeg, lábamon apám saruja, Athén vár-
e most rám vagy a halál kapuja?

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Eljutva Athénba, járul a királyhoz...

MESÉLŐ (AIGEUSZ) ...Aigeusz fordul egyetlen fiához.

AIGEUSZ

Hol a kardom?!

THÉSZEUSZ

Oldalamon.

AIGEUSZ

És a sarum?

THÉSZEUSZ

A lábamon. Visszaadom!

AIGEUSZ:

Dehogy adod! Azt a sarut én viseltem, királyi lábamat törte!

AIGEUSZ

Fiam!

THÉSZEUSZ

Apám.

AIGEUSZ

De örülök.

THÉSZEUSZ   Én is.

AIGEUSZ   Anyád hogy van?

THÉSZEUSZ: Jobban!

AIGEUSZ: Jól van.

THÉSZEUSZ   Lepihennék, elfáradtam, sok kaland akadt utamban...

AIGEUSZ   Nincs henyélés, máris indulsz, majd pihensz, ha visszafordulsz.

THÉSZEUSZ   Hová, apám, most érkeztem. Például, még nem is ettem.

AIGEUSZ   Majd eszel, ha visszatérsz, feladatod nagyon vár.

THÉSZEUSZ   Értem apám, megyek oda... De nem mondtad azt, hogy hova.

MESÉLŐ (AIGEUSZ)   Ekkor Aigeusz fiának elmondja, mi is a gondja.

AIGEUSZ   Athént Minosz király tartja fogva. Van egy fia, bikafejű, embertestű. Neve Minotauros. Szörnyen gonosz. Kréta szigetén él. Kilencévenként hét ifjút és hét szüzet kell éhségének Athénból küldeni. Zsákmányát ha megleli, karmaival elkapja, azon nyomban fölfalja.

THÉSZEUSZ   És most hányadik év van, apám?

AIGEUSZ   Kilencedik. Ez nagy csapás.

THÉSZEUSZ   Ez hát sorsom, nincsen vége sohasem a küszködésnek?

AIGEUSZ   Mért most jöttél? Mért kell neked épp most tizenhatnak lenned?

THÉSZEUSZ   Legalább egy darab zsíros kenyeret...

AIGEUSZ   Ne zabálj folyton! Büszkén, egyenest, induljon a hét ifjú s a hét szűz.

THÉSZEUSZ   Tán én leszek az egyik szűz?

- AIGEUSZ   Nem fiam. Te leszel az egyik ifjú.
- THÉSZEUSZ   Mégis, mi a feladatom? Táplálék lesz szép alakom?
- AIGEUSZ   Nyiszatold le – ha gondolod – a szörnyet.
- THÉSZEUSZ   És ha ő esz?
- AIGEUSZ   Inkább úszd meg!
- THÉSZEUSZ   Nem tudok úszni.
- AIGEUSZ   Úgy próbáld megölni!
- THÉSZEUSZ   És ha mégse sikerül?
- AIGEUSZ   Gyászollak majd cudarul.
- THÉSZEUSZ   Jól fog esni. Köszönöm.
- AIGEUSZ   Ó, semmiség. A hajó már csak rád vár lenn a kikötőben.
- THÉSZEUSZ   Istenek veled, apám.
- MESÉLŐ (Ariadné és Aithra)   Ment a hajó, a hajó ment, fújt a szél, a szél fújt,
vitorla feszült, feszült a vitorla, a hajózók énekeltek, énekeltek
a hajózók, hiszen halálukba mentek, vidám kis dalt, biztatót,
épp halálkorra valót.
- MIND   *Krétára megyünk, ihaj,
vacsora leszünk, csuhaj.
Mínótaurosznak ihaj,
fél fogára se elég, csuhaj.
Feszülj vitorla, ihaj,
zokogjál babám, csuhaj.
Feszülj vitorla, ihaj,
szeretóm sirass, csuhaj.*
- MESÉLŐ (AIGEUSZ)   Végül kikötöttek Krétán.

MESÉLŐ (HÉRAKLÉSZ) Megbámulták őket sokan.

MESÉLŐ (AITHRA) Sopánkodtak, a szegények, eledelnek túl is szépek.

MESÉLŐ (Ariadné) A közelben ácsorgott egy lány, Ariadné, aki nem más, Mínosz király kisebb lánya, Mínótauros testvére.

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Thészeusz a lányra nézett.

MESÉLŐ (Ariadné) A lány Thészeuszra nézett.

MESÉLŐ (AITHRA) Tehát egymást nézték egyre. Így estek a szerelembe. Szemeikben láng lobbant. Szívükben a vágy roppant.

THÉSZEUSZ *Azt hittem, hogy velem soha
nem eshet meg ilyen csoda...*

ARIADNÉ *Mily szép férfi, de kár érte,
boldog, kinek ilyen férjet
szánnak az istenek!*

THÉSZEUSZ *Szánjatok, Istenek!*

ARIADNÉ *Koszorúmat föléd tartom,
közben pír futja el arcom...*

THÉSZEUSZ *Boldog vagyok, amíg nézem,
enyém lesz ő, ha túlélem,
szánjatok, Istenek!*

ARIADNÉ *Szánjátok, Istenek!*

THÉSZEUSZ Én akarok első lenni, labirintusba bemenni.

MESÉLŐ (AIGEUSZ) Lassan a testtel, mi lesz az esttel, amely még messze, ám meg kell várni, csak akkor lehet labirintusban bolyongani!

MESÉLŐ (Ariadné) A homály leszállt, Ariadné Thészeuszra néz, s halkán mondja, útvesztőben mire legyen gondja.

- ARIADNÉ   Nagy a labirintus titka,
   ki építette, se tudja
   hová melyik járat vezet,
   nem elég az emlékezet
   hozzá, hogy onnan kitalálj,
   ha győzől is, odabent halsz
   eltévedsz a folyosókon,
   éhen szomjan veszel ott benn.
- THÉZEUS   Én a szörnyet megölöm, lehet, én is meghalok! Egy vesszen, ne
   tizenhárom, ne haljanak ártatlanok!
- ARIADNÉ   Nem akarom bent veszteted, gombolyagot adok neked.
   Kapujára kötöd a végét, így nem ér el végső órád.
   Kezedből a gombolyagot ki ne ejtsd, mert nem találsz soha
   meg a járatokban, s nem térsz vissza többé onnan.
   Visszafelé fonál mentén utat fogsz találni hozzám.
- THÉSZEUSZ   Királylány, ezt megköszönöm,
   megígérem visszatérek,
   jóságodért, szépségedért
   te leszel a feleségem.
- MESÉLŐ (HÉRAKLÉSZ)   Szóltak neki, induljon el, a labirintus nyelje el.
- Labi-labi-labirint,
bejárat van, de ki- nincs.
Sötét, poros, kínos is,
nem jó hely a Labirint.
Bikaszörny vár lakomára,
te kerülsz a tálcájára,
légy résen, és edd meg őt te,
legalább a földre dönts le!*
- THÉSZEUSZ   De sötét van. Orromig se
   látok, s nekimegyek közbe'
   falnak, ágnak, kőnek, fának,
   csak gombolyagra vigyázzak.

- MESÉLŐ (AIGEUSZ) Egyik folyosó másikat
keresztelte, ment, ment sokat,
nem tudta, hogy merre van épp,
de tartotta a fonál végét.
- THÉSZEUSZ Fene ebbe a sötétbe,
így nem találom meg mégse
Mínótaurosz, a szörnyet,
hogy levágjam, mint egy csirkét.
- MESÉLŐ (HÉRAKLÉSZ) Megbotlik egy nagyobb kőbe,
elvágódik, marka közben
gombolyagot elengedi,
elgurult, hát vége neki.
- THÉSZEUSZ Négykézlábra ereszkedem,
földet körbe tapogatom,
hátha nem gurult el messze,
s beleakad a kezembe.
- MESÉLŐ (AITHRA) De a kezébe mi akad,
nem más, csak egy-két csontdarab.
- THÉSZEUSZ Csontok, csontok közel lehet,
érzek bűzös lehetet.
- MESÉLŐ (Ariadné) Egyszerre fényesség támad,
fentről nappali fény árad,
nem a hold, mi fényét ontja,
Ariadné koszorúja,
mit felküldött magas égbe,
szerelmesét hogy segítse.
- THÉSZEUSZ Mi csillan ott? A gombolyag!
Meglelem a visszautat.
Ám most gyerünk, itt kell legyen.

MESÉLŐ (MÍNOTAUROSZ) Nem lép sokat, megtalálja, mélyen alszik Mínosz szörnye, feje bika, teste ember, szörnyű nagy lesz, hogyha felkel.

THÉSZEUSZ Kelj fel, barom, eljött órad, mikor lelked kiadod már. Nem fojtalak meg álmodban, küzdj meg velem, itt, most, nyomban!

MESÉLŐ (MÍNOTAUROSZ) Nem mozdul a szörnyű állat, szemet dörzsöl, szörnyen álmos. Nem is álmos, inkább lusta, ily nagy dögnél ez nem ritka.

MÍNOTAUROSZ Ummagumma.

THÉSZEUSZ Ne ásítózz, ronda féreg, mert leterít öklöm téged.

MESÉLŐ (ARIADNÉ) Felébred a szörnyű állat, tápáskodik, rettentő nagy. Végigméri ellenfelét, és lesunyja bikafejét.

MÍNOTAUROSZ Ummagumma.

THÉSZEUSZ Figyelj rám, te szörnyen lusta szörny, labirintusi rusnya!

MÍNOTAUROSZ Ummagumma.

THÉSZEUSZ Ezt az egyet megtanultad, bikafejjel bemagoltad, milyen kár, hogy hiába, kinyújtalak nemsokára.

MÍNOTAUROSZ Minek annak tudás, ki erős - és hős? Ummagumma.

THÉSZEUSZ Eljöttem, hogy legyőzzelek, mit kezdhetek én így veled?

MÍNOTAUROSZ Menj máshova verekedni, tovább szándékszom feküdni. Nem vagyok most éhes, boci, várj sorodra, te kis csacsi. Sok szép szüzet, gyenge husit megettem. Ummagumma Hamarosan csak csont marad utánad.

THÉSZEUSZ Undorodom hozzád érn.

MÍNOTAUROSZ Hogyhogy?! Nem tetszem? Nézd csak a testem! Feszül rajtam bőr és szőr, ettől riadj először, másodszor meg harmadszor! Hősének nevez a kor! Ummagumma. Sose gyúrsz, te ványadt porszem? Hham, bekaplak, ha keserű vagy, kiköplek.

THÉSZEUSZ Csúnya beszéd, rusnya féreg!

MÍNOTAUROSZ Ummagumma, milyen étel vagy te, hogy annyit mocoorgsz? Egyre romlik nálunk a koszt. Imádkozz, mert most - elfújlak! Halálos a leheletem minden ilyen kis kóficnak

THÉSZEUSZ Csak ne lennél ilyen bűdös...

MÍNOTAUROSZ Én megszoktam, nem különös, testem csak azért ily' koszos, mosakodni sosem szokok.

THÉSZEUSZ Gyere, lusta, gyáva, bűdös, lerúgom rólad a... füled.

MÍNOTAUROSZ Nagyon kérlek, ne röhögtes, abba bele tudok halni.

THÉSZEUSZ *(félre)* Megvan hát a megoldás! Megnevettetem a szörnyet, attól hal az szörnyen szörnyet.

(m.f.) Gyere, játszunk együtt békén, mondjuk, Ki nevet a végén-t!

MÍNOTAUROSZ Ummagumma, nem lehet, nevetnem, azt nem szabad! Játsszuk azt, hogy én heverek, te meg kivárod a sorod.

MESÉLŐ (MINOTAUROSZ) Mínotauroszt visszafekszik.

MESÉLŐ (THÉSZEUSZ) Thészeusz meg óvatosan közelebb lép, csiklandozza szőrös talpát.

MÍNOTAUROSZ Jaj, ezt hagyd abba most kérlek! Ummagumma, szétduzzanok, ha rögöhök, kinyúvadok.

THÉSZEUSZ Ez a dolgod, nyúlj ki, nyúvadj!

MESÉLŐ (MINOTAUROSZ) Nevet egy jót utoljára, aztán elmerül, az Alvilágba!

THÉSZEUSZTöbbet ésszel, mint a karddal, rólam szól majd minden kardal! Thészeuszról a nagy hősről, **bikaölő** rettentőről. Most már jöhet a szerelem, fonál, utadat követem.

Labi-labi-labirint,

Thészeusznál a kilincs.

Bika feje csupa kosz,

véged Mínotauroszt.

Hazamegyünk lakomára,

ki-ki fekszik az ágyába,

ki egyedül, ki mással,

ki az egész világgal!

MESÉLŐ (Ariadné) Egyre hízik a gombolyag, kijáráshoz már elvezet. Ott várja őt Ariadné, arca szerelem lángban ég.

ARIADNÉ Thészeusz, nekem már minden, mondd, viszel magaddal innen?

THÉSZEUSZ Elviszlek majd... nemsokára... visszajövök esztendőre, szíveinket egybe tesszük, gyermekünket fölneveljük. Addig még sok mást kell tennem, legelőbb valamit ennem, majd még ezt-azt elpáholni, egyre nagyobb hősnak hízni. Aztán, ha már lesz rád időm, elviszlek és elveszlek, asszonyommá megteszlek.

ARIADNÉ Szóljon ének, szálljon szélbe' görög honnak vitézsége!

MIND *Szóljon ének, szálljon szélbe',
görög honnak vitézsége!*

*Többet ésszel, mint a karddal,
róla szól majd minden kardal:
Thészeuszról a nagy hősről,
kard nélkül is rettentőről.
Szóljon ének, szálljon szélbe',
görög honnak vitézsége!*

- vége -